

## Život a dílo legendární dvojice VODŇANSKÝ & SKOUMAL v jedinečném kompletu 4 CD



SU 5860-2

Supraphon Music vydává pět klasických alb doplněných o třicet šest bonusů, z toho 21 dosud nikdy nepublikovaných záznamů vystoupení

Dvojic, které nás v minulosti bavily, je spousta. Nemilosrdný běh času již stvrdil trvalou kvalitu slavných dvojic, jaké tvořili pánové: Voskovec & Werich, Suchý & Šlitr, Grossmann & Šimek. Ukázalo se, že sítím času prošla také tvorba Jana Vodňanského a Petra Skoumala. Z jejich díla číší nadčasový optimismus a nadhled. Některé jejich písničky dokonce zlidověly.

Supraphon Music v pátek 8. února 2008 vydává komplet 4CD, na kterých jsou nahrávky Pantonu a Supraphonu, ale i záznamy z představení, konaných v Činoherním klubu na konci šedesátých let a z vystoupení pro vysokoškolské



Foto: archiv

Z TEXTŮ VODŇANSKÉHO  
A SKOUMALA

**IQ**  
*Máš-li hlavu velikosti tykve  
nač ti mají měřit IQ.*

**Krypl**  
*Jenom beznadějný krypl  
zapne to, co jiný vypl.*

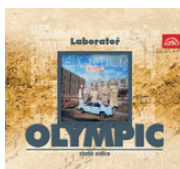
**Pontim**  
*Kdybych byl Pontim, tím italským tvorem,  
tak si zas vezmu jen Sophii Loren.  
Kdybych byl Pontim, ruce jí zkroutím,  
posadím do vany, fotím a fotím.*

**Poručík**  
*Jde poručík z kasáren, hlavu plnou prasáren.  
Jde poručík z prasáren, hlavu plnou kasáren.  
Šel poručík chodbou, na konci se odbouch.*

kluby v letech sedmdesátých. Bonusy doplňují chybějící místa v diskografii tvůrců tam, kde kdysi řádila cenzura nebo dobový zákaz, znemožňující dvojici společnou činnost. Digitalizované a vyčištěné amatérské nahrávky završují svědectví o mimořádné události, jakou bylo pro diváky a posluchače každé z uvedených představení. Celý komplet se tak stává naprosto unikátním záznamem doby. Doprovodný booklet obsahuje zasvěcené texty Jiřího Černého a Radima Kopáče, osobitou vzpomínku pamětníka Jaromíra Slomka, řadu fotografií, plakátů, zajímavostí a ukázek z dobových kritik.

## PETR JANDA: V LABORATOŘI JSME SE DOSTALI HUDEBNĚ HODNĚ JINAM

Supraphon Music vydává legendární Laboratoř, projekt skupiny Olympic z roku 1984. Po úspěchu dvou předchozích velkých hudebních i pódiových sestav byla Laboratoř možná tak trochu odvážným počinem, Olympic v čele s Petrem Jandou se ovšem nebál – a dobře udělal. Petr Janda vzpomíná:



SU 5882-2

Do jaké míry navazuje Laboratoř na Prázdniny na Zemi a Ulici?

Završuje Trilogii. První část (Prázdniny na Zemi) byla o přírodě, druhá (Ulice) o lidech a třetí (Laboratoř) o technice.

Kam jste v Laboratoři od dob Prázdnin na Zemi a Ulice hudebně dospěli?

Dostali jsme se hodně jinam. Laboratoř je celá technicistní, je tam spousta

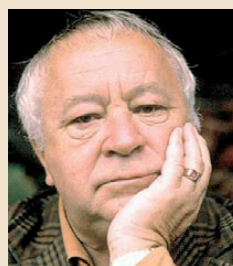
elektroniky. K takovému pojetí jsme se už později nikdy nevrátili.

Na CD je i vzpomínka na Petra Kaplana; jak na něj vzpomínáte vy?

Ta vzpomínka – to je fajn. S Kaplanem jsem hrál ještě v dobách naprosto dřevních, tedy někdy koncem padesátých let. Vzpomínám si, jak nás během produkce kdesi ve vesnické hospodě na Sázkově hnali policajti. top

## MIROSLAV HORNÍČEK A TŘI MUŽI VE ČLUNU

\*10. 11. 1918  
**90**  
MIROSLAV  
HORNÍČEK  
2008



Miroslav Horníček patří do řady těch nejmilovanějších osobností české kultury; co se týče obliby a zásluh, patří po bok Vlasty Buriana, Jiřího Voskovce, Jana Wericha, Jiřího Suchého, Jiřího Šlitra a dvojice Smoljak – Svěrák (s některými ze jmenovaných taky úzce spolupracoval). Jako každý z téhle řady, i Miroslav Horníček byl svůj a neodolatelný, a přitom výsostně profesionální. A rozdával

úsměv a laskavost – ať už dělal, co dělal. Laskavé jsou jeho knihy, laskavé jsou jeho výtvarné práce (i když jde o surrealistické koláže), laskavé jsou jeho herecké a průvodcovské kreace, moderátorské působení a samozřejmě i umění vypravěčské. Všemi těmito polohami Horníčkovy působení prostupuje navíc i jemný a inteligentní humor. A všechno s pečlivě střeženou mírou, bez laciné podbízivosti.

Jako vypravěče poznáme Miroslava Horníčka po několika slovech – nejen podle barvy hlasu, ale i podle dikce, frázování, členění vět ... Když slyšíme Horníčkovy vyprávění z rádia, magnetofonových pásků, černých desek či kompaktních disků, vidíme v duchu i jeho zářící a upřímné oči. Oči, které říkaly: jsem tu pro vás.

V únoru to bude pět let, co Miroslav Horníček zemřel, v listopadu devadesát, co se narodil. Pádny důvod na tuto významnou mnohostrannou osobnost opět zavzpomínat. Vydavatelství Supraphon Music právě vydává nahrávku, ve které se pojí dokonalý text s prvotřídním přednesem: Miroslav Horníček čte román Jeroma Klapky Jeroma **Tři muži ve člunu**. Tohle spojení je zárukou naprosto jedinečného zážitku.



Vypráví Miroslav Horníček  
SU 5857-2



Foto: M. Kubica

# DVOŘÁKOVSKO-SUKOVSKÝ PROJEKT JAKUBA HRŮŠI JE DOVRŠEN

Vydavatelství Supraphon Music završuje „trilogii dvořákovsko-sukovských“ nahrávek Pražské komorní filharmonie s dirigentem Jakubem Hrůšou. Nové album obsahuje Dvořákovy Serenády a Sukovu Meditaci na staročeský chorál Svätý Václave. S mladým, nicméně u nás i ve světě už renomovaným dirigentem JAKUBEM HRŮŠOU jsme si povídali o celém nahrávacím triptychu a hlavně o jeho nové části.

**Do jaké míry jste koordinoval dramaturgii nového alba s dramaturgií předcházejících alb?**

Navázali jsme organicky na předchozí dvě desky, které jsem se Supraphonem natočil: plně dvořákovskou první (s centrální Českou suitou D dur) a dvořákovsko-sukovskou druhou (s centrální Sukovou Smyčovou serenádou a s Dvořákovou Suitou A dur). Protože mé první supraphonské nahrávací počiny byly od počátku stavěny na našem společ-



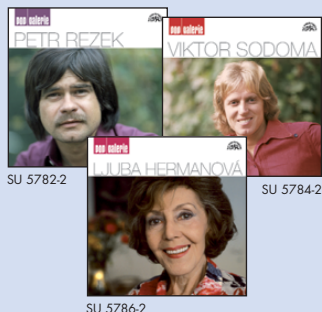
ném přání spolupracovat s vynikající, mladistvou Pražskou komorní filharmonii, byl také repertoár, zatím výhradně český (protože mimo jiné takto žádaný zejména zahraniční poptávkou), zaměřen na repertoárovou oblast tohoto typu orchestru blízkou. Vzhledem k tomu, že obě předchozí CD se setkala s krásným úspěchem, považovali jsme s pro-

dukci Supraphonu jako dobrou myšlenku završit tento projekt ještě cédéčkem třetím, na kterém bychom Dvořákovými Serenádami (doplňnými Sukovou Meditací na svatováclavské téma) dokončili tuto milou sondu do sféry neokázalé, avšak vnitřně bohaté hudby dvou z nejvýznamnějších českých skladatelů doby vrcholné a pozdní romantiky.

## DALŠÍ OSOBNOSTI V POP GALERII...

Od roku 2006 Supraphon začal vydávat speciální řadu kompilací originálních nahrávek největších hitů a nejdůležitějších písní zpěváků a zpěváček, jejichž stopa v historii naší populární hudby je nepochybná. Nejčastěji podle výběru samotných umělců, vždy kolem dvacítky skladeb, repertoárem často dotaženo až do současnosti, někdy vydáváno v období životních výročí, ale vždycky s vylepšeným zvukem a v jednotné grafice. V Pop galerii originálních nahrávek Supraphonu můžete poslouchat Kučerovce, Karla Hálu, Milušku Voborníkovou, Pavla Sedláčka, Josefa Laufera, Pavla Nováka, Leška Semelku, Karla Černocho, Milana Drobného, Ladku Kozderkovou, Josefa Zímu nebo Karla Štědrého.

Od 8. února 2008 Pop galerii rozšíří profilová alba dvou populárních zpěváků: **Viktora Sodomy** a **Petra Rezka**. Pop galerii také nově ozdobí vzpomínkové album charismatičtější šansonierky **Ljuby Hermanové**. Její hudební portrét vychází u příležitosti nedožitých 95. narozenin (23. 4.).



## HLUSTVISIHÁK MĚ DOSTAL K SOUDU

Na kompaktní disky se dostává legendární Hlustvisihák, výběr scének, ve kterých hlavní roli ztvárňoval Lubomír Lipský. Nedorozumění v nich střídalo nedorozumění a posluchači či diváci se královsky bavili. Jistě se budou dobře bavit i dnešní majitelé nového CD. O Hlustvisihákovu si povídáme přímo s ním, tedy s Lubomírem Lipským.

**Kde se tohle neobvyklé jméno vzalo?**

Někdy kolem roku 1960 jsem dostal z rozhlasu nabídku na sehrání skeče, který se jmenoval Ve vrátnici a jehož autorem byl maďarský autor Királyi. Princip skeče byl v tom, že do vrátnice přichází jakýsi návštěvník s podivným jménem, chce dostat povolenku a jít dál. Překladatel to jméno z maďarštiny přeložil jako Hlustvisihák. A ve vrátnici pak dochází ke komickým situacím, sedí tam příblybý vrátný, obědvá, kouká do talířku a návštěvníkovi říká, aby své jméno hláskoval. A ten pán povídá: „H“ jako Heine. Co? Jako Heine! Aha, já vím, jako hajnej! A dál: „L“ jako ledvinky, „U“ jako undatra. Co je to undatra? To je jako ondatra, jenže má na začátku „U“. Tak to pokračuje – a pointou je, že vrátný, než aby to jméno psal, pustí návštěvníka dál bez lístku.

**Vy jste původně hrál toho vrátného...**

Ano, a toho návštěvníka můj kolega z Městských divadel pražských Miroslav Homola. Pracovali jsme na tom, hodně jsme tam toho i naimprovizovali a výsledek byl velmi dobře přijat. Posluchačům se

ten výstup moc líbil a psali si o další. Tak vznikaly další a další scénky, postupem doby jsem se Hlustvisihákem stal já, ale to jméno bylo pořád základem komických situací.

**Vy sám jste si to jméno zapamatoval hned bez problémů?**

Ale ne, taky jsem si to jméno nemohl zapamatovat a nejprve jsem je všelijak komolil. Po několika reprízách se to ale vytříbilo.

**Posléze se Hlustvisihák dostal do televize...**

Rozhlasový Hlustvisihák měl velký ohlas a televize nemohla takový úspěch jen tak ležet ladem. No a v televizi zase: mimořádný úspěch. Jak televize, tak rozhlas pak ve vysílání skečů pokračovaly. Pro Hlustvisiháka psalo několik renomovaných autorů, nejvíc toho napsal Bedřich Zelenka, mezi autory byli třeba

Je nějaký rozdíl v kompozičním přístupu Antonína Dvořáka při práci na Serenádě smyčcové a dechové?

Nevím, nakolik je to u Dvořáka bezděčná věc a nakolik záměr, ale Dechová serenáda mi vyznívá odlehčenějším, příležitostnějším dojmem než Smyčcová. Je to dáno možná už samým zvukovým „oděním“, protože na rozdíl od dechů v sobě zvuk smyčců chtě nechtě nese vyšší emocionální informaci, je přirozené, objektivně procítěnější.

**Konzultoval jste před nahráváním některé záležitosti s Jiřím Bělohávkem?**

Ne, to věru ne, pokud nemyslíte naše neutuchající obecné hovory o hudbě a poslouchy hudby, kterým se věnujeme, kdykoli se ve větším klidu setkáváme... Zato pak výsledky mé (ale i jeho, přeje-li si to) již skutečné činnosti posleze (co nejčastěji to jde) podrobujeme vzájemnému kritickému poslechu. Víte, pozorný hlas tolik zkušeného, navšost vnímavého učitele, kolegy a přítele nikdy nebudu moci plně docenit. Konzultace s Jiřím Bělohávkem jsou pro mne vždy darem a posvěcením pro další práci.



SU 5858-2

i Jaroslav Dietl, Karel Beran, Miloslav Švandrlík a další. Postupně se to zaběhlo natolik, že také o každém Silvestru musel být v rádiu i televizi nějaký nový Hlustvisihák. Dohromady vzniklo přes padesát pokračování.

**Hlustvisihák vznikl v dobách neradostných – měli jste někdy potíže s cenzurou?**

Měli! V rozhlase šly všechny texty přes cenzuru a když jsme vystupovali, byli jsme sledováni, abychom nějak „neujeli“. V dobách uvolnění od půlky 60. let jsme se trochu odvažovali. Jednou jsem ale měl velké potíže. Na otázku Jak se jmenujete? jsem se v těch skečích představoval Hlustvisihák. No a na jednom vystoupení pro pracující v jakési cementárně jsem, částečně omylem, částečně schválně, řekl Hlustvisihák. A bylo zle! Přišlo na mě prachspřosté udání, že znevažuji generálního tajemníka a prezidenta, byl jsem obžalován a skončil jsem v Hradci Králové u soudu. Tam byl ale rozumný úředník, nějaký major, a po delší rozmluvě a záruce z mého mateřského divadla uznal, že to byl jenom brept bez jakéhokoliv úmyslu.